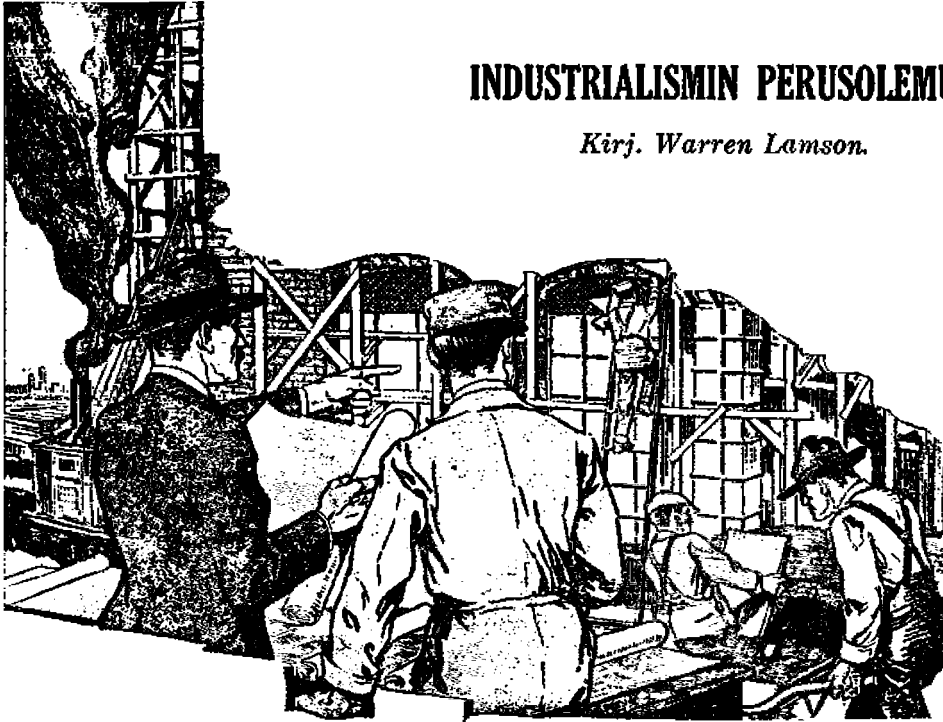

INDUSTRIALISMIN PERUSOLEMUS

Kirj. Warren Lamson.

(Tie Vapau-
teen kirjoitus-
kilpailussa en-
simäisen pal-
linnon saanut
kirjoitus.)

AINOASTAAN palkkatyöläiset, jotka eivät omista muuta kuin työvoimansa, ovat todella val-
lankumouksellisia ja ainoastaan palkkatyöläisistä muodostunut taloudellinen järjestö on to-
della vallankumouksellinen järjestö! Valtiollinen toiminta ei voi olla työväenluokan luokka-
taistelutoimintaa, sillä valtio on porvarillinen laitos, jota ei voida käyttää työväenluokan luokka-
pyrkimyksien edistämiseksi. Poliittiseen puolueeseen yhtyminen merkitsee työläisille luokkataiste-
lusta keltäytymistä, siitä huolimatta vaikka puolueella, johon he yhtyvät, olisi kuinka kunnialla
kalskahtava vallankumouksellinen nimi, ja vaikka sen uskotettaisiin olevan aivan "radikaalisista
radikaalisimman".

Nämä väitteet tullaan pätevästi todistamaan, tässä työläistoveri Warren Lamson'in kirjoittamas-
sa artikkelisarjassa. Siis lukekaa se huolellisesti. — (Toim.)

(Jatkoo toukokuun numeroon)

Muutamit koulunkäyneet väittävät ja esittävät paljon todistuksia osoittamaan, että ihminen ei luonnostaan ole lauma-eläin, tai yhteiskunnallinen olento. He väittävät, että vaikkakin sivistynyt ihminen sellainen on, niin tämä ominaisuus hänessä on pakotuksen, pakottavien syiden, jotka jatkuvasti muuttavat hänen luonnettaan, aikaansaamaa. Tämä on Wardin kanta. Tiedämme, että on olemassa paljon tämän teorian kannattajia, mutta onko se totta tai ei, me olemme kykeneviä tänäpäivänä sanomaan, että ihmiskunnan luokat ja osat voivat yhdistyä sellaiseen jatkuvaan, kaikkia hyödyttävään yhteistyöskentelyyn ainoastaan suurten ponnistusten kautta ja välttämättömyyksiensä pakottamana. Sellaiset liittoutumat, joita ihminen on muodostanut, rikkonut, uudelleen järjestänyt ja sovitannut, ovat tavallisesti pyrkineet myöntämään suuremman itsehallinto-oikeuden niille alaosille (units) joista nuo liittoutumat muodostuvat,

ei kylläkään vapaehtoisesti tai suunnitelmallisesti, vaan halusta saada sellaiset liittoutumat kyllin miellyttäväksi ala-osilleen, täten kasvattaakseen lojallisuutta (uskollisuutta), tai ainakin riittävässä määrin myötätuntoisuutta, jotta liittoutumien olemassaolo olisi turvattu. Ihmiset ovat aina taipuvaisia pitämään kiinni siitä mitä heillä on, niin kauan kuin se tuottaa heille totuttujen tarpeiden tyydytyksen ja kun yhteiskunnalliset repeämät eivät esinny heille kovin uhkaavina.

Se on tästä syystä kun industrialistit niin voimakkaasti vastustavat ehdotonta keskittymistä, vaikkakin vaikuttavana tekijänä siihen on sen tosiseikan tunteminen, että ala-osastojen itsenäisyys (autonomy) kehittää enemmän itseluottamusta, alkuunpanohalua ja kyvykkäisyyttä, kuin jos näiden ala-osastojen pyrkimykset ja menestymisen edellytykset suurella määrällä olisivat riippuvaisia ulkopuolisista tekijöistä.

Ihminen yleensä omaa kyvykkäisyyden työntekoon,

sekä vastenmielisyyden tuhlaavaan ja hyödyttömään ponnisteluun. Jotkut lukevat ihmisen työskentelykyvyn orjuuden ansioksi, väittäen, että tämä työkykyisyys siirtyi orjuuden muodossa sukupolvilta toisille niinkauan kunnes vihdoin ihmiset tottumukselta taipuivat jatkuvaan työskentelyyn. Onko tämä totta, tai ei, mutta kuitenkin suurin osa ihmiskunnasta tänäpäivänä on taipuvaista sellaiseen ankaraan, jatkuvaan ponnisteluun ja silloin kun luovalle vaistolle annetaan määrätty toiminta mahdollisuus, ovat ihmiset hartaasti kiintyneitä ja tarkkaavaisia tehtävissään, vieläpä orjuuden välitesakin. Jokatapauksessa hyödyttömän työn tekemiseen vastenmielisyyden lisääntyminen lisää jatkuvasti sellaisen yhteiskuntajärjestelmäkäsitteen omaajain lukumäärää, jotka haluavat, että töitä ei suoriteta jonkun sellaisen henkilön päähän pistojen mukaisesti, jonka suhde tuotantoon on sama kuin kulkukauppiiaan.

“Sota on ollut pää-asiallinen edistyksen avustaja”. *)

Tämä kaikesta päättäen, näyttää olleen suuressa määrin totta menneisyydessä. Sota, kuten Wells'in "Outline of History" nimisessä teoksessa osoitetaan, on aiheuttanut vanhojen ja vakiintuneiden olosuhteiden särkymisen ja synnyttänyt uutta verta ja uusia ihanteita uusien yhteiskuntasuunnitelmien kehittämiseksi. Menneisyydessä, ennen 18 vuosisataa suuret ihmisryhmät elivät täydellisesti toisistaan eristettyinä ja tietämättöminä, omaten erilaiset laitokset ja tavat, joten ainoastaan sotien ja valloituksien kautta voitiin uusia ihanteita ja menettelytapoja saada käytäntöön.

Kuitenkin tänäpäivänä, jolloin kaikenlaiset järjestöt, paitsi ei aivan äärimmäisen isänmaalliset salattuine motiivineen pyrkivät etsimään tosiperäisiä tietoja kaikkialta maailmasta, on tämä asiain tilanne muuttunut. Toiselta puolen minä olen pakoitettu otaksuma, että nykyaikainen edistys keksinnöissä ja tuotannossa on suuremmassa määrin tulosta kapitalistien ja työläisten välisestä taloudellisesta sodasta, sekä kapitalistien keskinäisestä taistelusta, — kilpailusta — kuin eri maiden välisestä sodista. Tämä ei ole mikään uusi otaksuma, sillä jo noin viisitoista vuotta, taikka enemmänkin ajassa taaksepäin Ranskan Syntikalistit omaksuivat tällaisen käsitteen, t. s. he jo silloin selittivät, että työläisten hyökkäykset pakoittavat kapitalistit itsensä säilyttämiseksi pyrkimään tuotannon tehoistamiseen. Tämän ajatuksen on myöskin Marx osoittanut todeksi.

Kuitenkaan kaikki nämä pakoittavat tekijät eivät koskaan ole toimineet ihmiskunnan salattujen voimien vapauttamiseksi. Jos sortotoimenpiteet voivat edistää tuotantoa ja avartaa käsitteitä, niin vapautusmenetelmät voivat tehdä sen moninkerroin paremmin. Lester F. Ward, tehtyään ankarasti työtä toimeettomien yhteiskuntavoimien tutkimiseksi, sanoo: “Uusi evankeliumi, siis, johon huomasin it-

seni sidotuksi, oli vapautuksen evankeliumi.” *)

Industrialistien omaksuma käsite on, että tulee poistaa kaikki esteet, avata kaikki uomat (channels) poistaa tuhlaus, toteuttaa vapautuminen, vapauttaa kaikki tuotantovoimat. — Vapaus, jota etsimme tarkoittaa taloudellista tasa-arvoisuutta kaikille, niin että ilman jarrutusta, tai esteitä voimme edetä nykyään vasta himmeästi käsitettyä korkeampaa sivistyneisyyttä kohti. Ei yksistään se mistä me toivoisimme vapautuvamme ole tärkeää, mutta myöskin mitä varten meidän pitäisi vapautua. Tämä on eri vallankumouksellisten liikkeiden kinastelun perustana.

INDUSTRIALISTIEN FILOSOFIA JA SUHTAUTUMISENSA TOISIIN KYSYMYKSIIN

Industrialistien voidaan sanoa omaksuvan katsantokannan, joka on määritelty “kärsimysten ja mieltymysten filosofiaksi”. Kärsimykset pakoittavat ihmiset toimintaan, joka ei tarkoita ainoastaan heidän itsensä säilyttämistä, mutta joka vie ihmiskunnan kehitystä eteenpäin. Kärsimykset johtavat ihmiset karttamaan sellaisia toimintamuotoja, jotka eivät ole ainoastaan hävittäviä, mutta jotka ehkäisevät ihmiskunnan edistystä.

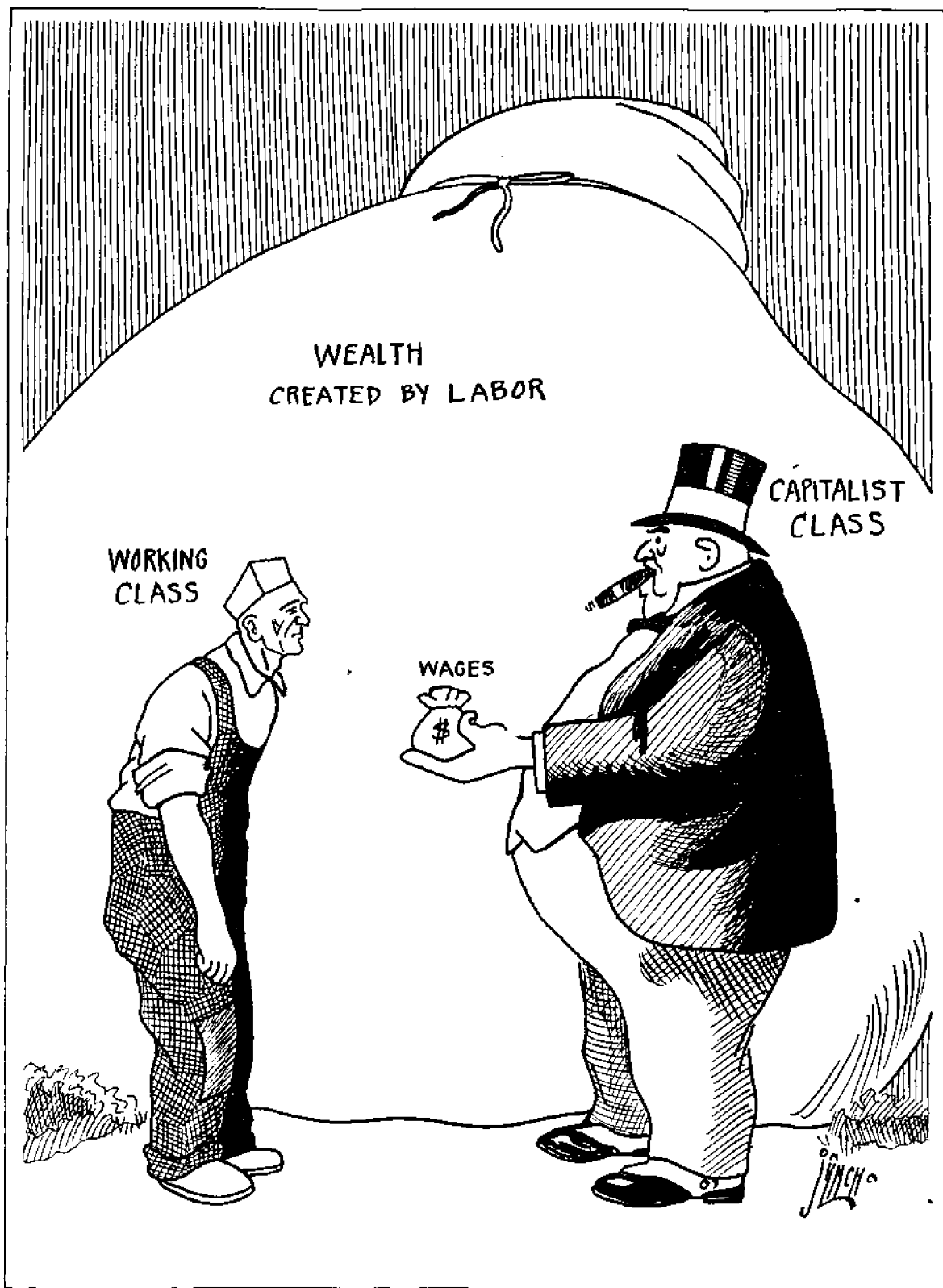
Esimerkiksi alkuperäiset tuotantomenettelytavat edellyttivät, että suurimmanosan ihmisistä täytyi tehdä pitkiä työpäiviä ja raataa ylenmääräisesti. Samalla kun tämän välttämiseksi tarvitaan käyttää epäsuoria menettelytapoja, niin usein on järjestyneisyys pakoittavana tekijänä parempien menettelytapain käytäntöönottamiselle. Todellinen hyöty tällaisesta ei ole ainoastaan sinä, että paremmat menettelytavat tulevat käytäntöön, mutta se myöskin aiheuttaa järjestyneisyyden parantumisen. Se on ollut tämä, joka on kehittänyt ihmisen ylös alemmalta elämäntasolta ja johtanut yhteiskunnalliseen järjestäytymiseen — suurtuotantoon — joka meillä tänäpäivänä on.

Yhdessä asiassa kaikki ihmiset ovat yksimielisiä, joka on halu saada riittävässä määrin elämän tarpeita mahdollisimman vähällä energian kulutuksella. Nykyaikana työntuottavaisuus on niin suuri, että vaikka ainoastaan vähemmistö ihmisistä on hyödyllisessä työssä, niin suurilukuinen ei-tuottavan työntekijäin lauma on kykenevä elämään loisteliasta elämää — elämään paljon paremmin ja hankkimaan paljon suuremman varmuuden elämälleen kuin yksikään, parhaiden palkattu työläinen. Kallis, mutta kestävämpi ja joidenkin muiden omaisuksiensa puolesta parempi käsityön tuote on saanut antaa tilansa halvoille, koneilla valmistetuille esinelle. “Kivi-, bronssi ja rautakaudet ovat onnellisesti sivuutetut ja me elämme nyt paperi- ja kumikaudessa”. **) Sellainen halpojen esineiden tuotanto oli oleellinen jokaiselle sellaisen yhteiskuntajärjestelmän perustamisyritykselle, jonka kanssa me olemme tässä kosketuksissa, sillä ainoastaan sel-

*) Applied Sociology, Sivu: 128

**) Pure Sociology, Sivu: 25

*) Pure Sociology, Sivu: 238

Työväenluokan yhteiskuntahyödyllisen työn luoma rikkauksien määrä on tavattoman suuri, mutta sille maksettu palkka on mitättömän pieni.

lainen mikä on halpaa ja jota voidaan helposti jäljentää voi olla laajalti käytettyä.

Ei voinut olla edellytyksien yhtäläistytymistä ennen kun yhteiskunnalliset apulähteet olivat riittävät vaikuttamaan ihmisille sellaisen muutoksen mahdollisuuden. Kaikki entisajan utopiat perustuvat ankan orjuuden säilyttämiselle. Orjatyön tuottavuus ei ollut riittävää luomaan orjattoman yhteiskunnan ihannetta. Tänäpäivänä meillä on olemassa n. k. ylituotantoa, joka yksinkertaisemmalla kielellä sanottuna tarkoittaa ainoastaan sitä, että tuotetaan enemmän kuin voidaan myydä. Tuotantoa yli tarpeiden ei vielä koskaan ole ollut ja tuskin koskaan tulee olemaan.

Ihmiskunnan laitokset eivät ole pysyneet teollisen kehityksen mukana. Valtio syntyi valloituksen kautta; oli välttämätön kurinpitolaitos, joka se vieläkin on, mutta, koska ihmiskunnan teollisuusmenettelytavat ovat muuttuneet niin myöskin kaikkien laitosten ja tapain olisi pitänyt muuttua, sillä teollisuudessa on ihmiskunnan elämä.

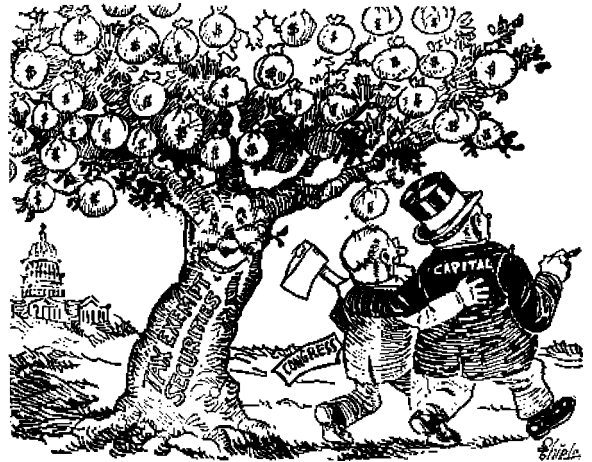
Tämä filosofillinen perusta luonnollisesti johtaa uusiin valtio-, moraal-, ihmiskunnan tulevaisuus- ja muihin yhteiskuntamuotoja koskeviin käsitteisiin, joten yrittäessämme tulkita industrialistista käsityskantaa noihin eri kysymyksiin nähden tulee meidän käsitellä kutakin asiaa erikseen.

INDUSTRIALISTIT JA VALTIO

Valtiota, joka on kurinpitolaitos, järjestetty ja sovellettu alistamistarkoitukseen, eivät voi industrialistit käyttää pyrkimyksensä toteuttamiseksi, sillä heidän pyrkimyksensä on vapauttaminen eikä alistaminen — orjuuttaminen — . Tämä on suoranaisesti vastakkaista niille käsityksille, jotka pitävät poliittillisen toiminnan tärkeimpänä (sosialistit ja kommunistit), sillä samalla kun kumpaistenkin sekä sosialistien että industrialistien sanotaan pyrkivän uuteen yhteiskuntaan, jossa kaikki ovat taloudellisesti vapaita, niin he eroavat menettelytavoissa. "Syntikalistit eroavat täydellisesti sosialistien menettelytavoista ja menettelytavat ovat yhteiskuntamuutoksessa kaikki kaikessa". *)

Industrialistit ovat sekä Amerikassa että Euroopassa jyrkästi kieltäytyneet hyväksymästä poliittilisiä puolueita, tai ohjelmia. Siellä missä jotkut poikkeukselliset ryhmät ovat sen tehneet, joka tavallisesti on tapahtunut siten, että poliittilliset puolueet ovat pakoittaneet jäsenensä yhtymään ja toimimaan syndikalistisissa, tai industrialistisissa ryhmissä, on tällaisista teoista ollut tuhoiset seuraukset näille ryhmille itselleen. Poliittilliseen toimintaan yhtyminen merkitsee luokkataistelusta kieltäytymistä, sillä kaikki poliittilliset puolueet hyväksyvät jäsenikseen ja kannattajikseen muihinkin luokkiin kuuluvia henkilöitä, eikä yksinomaan työläisiä, ja siitä on tuloksena se, että yhden pikkuporvarin, joka voi lahjoittaa \$500.00 puoluekassaan, mielipide puolue

*) Ramsay Macdonald "Syndikalism".

Kaiken väriset politikoitsijat ovat hyviä ystävää taloudellisesti hallitsevan kapitalistiluokan kanssa siksi, että heidän täytyy olla.

asioissa on painavampi kuin viidenkymmenen palkkatyöläisen.

Kompromissi seuraa kompromissia siksi kunnes vihdoin kurjimmat pikkuporvarilliset edut hallitsevat täydellisesti. Mitättömät käsitteet, alhaiset pyrkimykset ja turhan aikaiset kivettyneet yhteiskunnanastusmielipiteet ja menettelytavat tulevat sotkemaan työväenluokan luokkakäsitteet.

Sellaiset puolueet käyttävät kaikkia pintapuolisia keinoja, mielipuolisuuteen saakka menevää sentimentaalisuutta (tunteellisuutta) ja turhanpäiväistä sanasotkua toisista puolueista. Näiden puolueiden edustajien täytyy koetta varastaa toisten puolueiden äänet ja jos tulevat valituiksi niin täytyy ponnistella niiden elementtien sovittamisessa, joista heidän poliittillinen kilpajuoksunsa menestyminen on riippuvainen. Poliittinen toiminta on porvarillista menettelytapaa, eikä sitä voida käyttää työväenluokan taistelumenettelytapana. Tänäpäivänä, tehdessämme silmäyksen yli maailman, me näemme siellä ja täällä voitokkaita työväenpuolueita (?), innokkaasti ylläpitämässä "etujen" sovittelemiseen ponnistelevaa "järjestelmää." Työväenluokan vallankumous on sentään jotain erilaisista, sillä leijona ja lammas voivat rauhallisina leikkiä keskenään ainoastaan taruissa. Puolueiden täytyy edustaa kansaa ja huolehtia sen kotoisista sekä muista asioista, jotka eivät läheisesti koske työläisiä. Vastakkaiset edut eivät koskaan voi muodostaa todellista yhtenäisyyttä.

"Kaikista luokista, jotka tänäpäivänä ovat porvariston kanssa vastakkain, proletariaatti yksin on todella vallankumouksellinen luokka." *)

"Todellisuudessa ei yksikään, joka luottaa luokkataisteluun perusteellisena yhteiskunnallisena toiseikkana tänäpäivänä, voi löytää pakopaikkaa suojellakseen itseään syntikalistien logiikkaa (johton-

*) Kommunistinen Manifesti, Sivu: 26

mukaisuutta) vastaan. Syndikalismi antaa luokasodalle välttämättömän johtopäätelmän." *)

Industrialisteille valtio (hallitus) on vihattava luokkasortoväline, arvoton mihinkään muuhun tarkoitukseen ja sen tilalle he haluavat perustaa teollisen yhteiskuntajärjestelmän, mutta tahtovat tehdä sen siten etteivät tuhlaasi energiaansa hyödyttömästi. Sillä sikäli kun valtiota tarkastetaan taloudellisen tilanteen mukaisesti, niin sosialistien kuin myöskin industrialistien taholta joudutaan myöntämään, että ne jotka kontrolloeraavat teollisuudet kontrolloeraavat myöskin valtion, joten valtio näin ollen on siis vain niiden taloudellisesti hallitsevain käyttämä kuritusväline. Ne, jotka joutuvat hoitamaan valtiollisia asioita valtiollisenvallan valloittamisen kautta, eivät voi toimia muuten kuin niiden tahdon ja vaatimusten mukaisesti, jotka kontrolloeraavat taloudellisen elämän. Tästä syystä siis industrialistit sanovat, että miksi tuhlaata energiaa valtiovallan valloittamiseen, koska valtio jokapaikassa ei ole tärkeä teliä ja kun vielä lisäksi sen valloittaminen vaatii liittoutumista ei-vallankumouksellisten aineiden (porvarien) kanssa, jotka tulevat käyttämään työläisiä vain apunaan omien pyrkimystensä toteuttamiseksi. Industrialistit kieltäytyvät olemasta missään tekemisissä poliittisen toiminnan kanssa, huolimatta valtiollisen avustuksen "lupaavaisuudesta", murroskauden ajalla, jota politikoitsijain taholta uskotetaan. Industrialistit rakentavat omaa koneistoaan ja yhteiskunnallista järjestöään tarkoituksella valloittaa, hallita ja hoitaa taloudellista elämää.

INDUSTRIALISTIT JA MORAALI

"Moraali on historiallisen kehityksen tulosta. Se on kehityksen tuote. Sen alkuperäisyys on suvun yhteiskunnallisessa vaistossa, yhteiskunta-elämän materialistisissa välttämättömyyksissä. Ottaen huomioon sen, että kaikki kansanvaltaiset yhteiskuntaihanteet ovat tähänneet korkeampaan yhteiskunta-elämän järjestykseen, joten siis niiden on välttämättömästi täytynyt olla moraalisia ihanteita."**) Tässä Dietzgenin lausunnosta otetussa lainauksessa ovat industrialistien moraalikäsitteet ihailtavasti ja lyhyesti tulkitut. Industrialistit omaavat oikeutetun vastenmielisyyden ammattimoralisteja kohtaan, jotka jatkuvasti työskentelevät saattaakseen elämän moralisuuden pakkopaitaan ja ovat enemmän kiintyneitä muotoseikkoihin, kuin itse kysymykseen. On otettava huomioon, että moralisuus on kehityksen alainen; meidän käsitteemme muuttuvat silloin kun elämän tapammekin muuttuvat. Ne toimenpiteet, jotka ovat yleisesti pidetty moraliina, ovat useissa tapauksissa osottautuneet haitallisiksi, koska niillä on pyrkimyksenä säilyttää jo vanhentuneita tapoja ja muotoja. Moraalikäsitteet

syntyvät niiden olosuhteiden vaikutuksesta, jotka kulloinkin valitsevat. Ne itsestään eivät voi muuttua, tai kohottaa ihmisten morali tilannetta, mutta ne voivat paikallaan pysyvyydellään, sen jälkeen kuin niiden tarpeellisuus on poistunut, olla yhteiskunnallisesti vahingollisia.

Monet laitokset, joiden yhteiskunnallinen käytännöllisyys on jo kauan aikaa sitten sivuutettu ja joiden säilyttämisen jatkaminen on yhteiskunnallisesti vahingollista, ovat suojatut pyhyydellä, mikä vaikeuttaa niiden muuttamista. Täten on asian tilanne niihinkin laitoksiin ja asetuksiin nähden, jotka ovat eri vallankumouksellisten järjestöjen kehittelemiä. Sensijaan, että asetettaisiin inhimillisen elämän yhteiskunnalliset tekijät pakkopaitaan ja suljettaisiin virran juoksu siksi kunnes kapinallisuus olisi vaikeasti vahingoittanut organismin, tulisi ihmisten oppia johtamaan ne uusiin uomiin. Tänäpäivänä on tiede kohottanut filosofian keinotellun sumusta ja antanut sille todellisen perustan. Vielä kuitenkin vallankumouksellisissa järjestöissä nuo tieteellistä kasvatusa saamattomat, vain pinta-puolisesti ja papukaijan tavoin oppineet puskevat käytäntöön uloskuluineita ja räjähtäneitä teorioita. Nämä ihmiset kuuluvat samaan luokkaan kuin haitalliset professionaaliset reformistit yleisessä yhteiskunta-elämässä.

On itsestään selvää, että uskonnolliset kirjailijat ja tieteitä tuntemattomat sentimentalistit äännekkäästi puolustavat moralisuuden pakkopaitaa, mutta että filosofit, oppineet ja vallankumoukselliset johtohenkilöt sitä tekevät, niin se on kysymys, joka jää sellaisten selitettäväksi, jotka omaavat ihmisjärjen tuntemusta. Tämä järjetön otaksuminen moralin luonteen sovittamisesta on tuhonnut käytännöllisyyden moneita kyvykkäältä mieheltä. Joissakin vallankumouksellisissa järjestöissä tänäpäivänä yksilöiden vaikuttavuus perustuu holkoukseen ja sensuroimiseen siten, ettei uskalleta sanoa mitä ajatellaan ja kun halutaan esittää uusia ajatuksia ja väittää vanhoja käsityksiä vastaan, niin täytyy käyttää orjamaisia anteeksi pyyntöjä ja esipuheita.

Todelliset industrialistit tällaista vastustavat, luonnollisesti, eikä järjestö voi ollakaan täydellisesti kykenevä suorittamaan sitä tehtävää, johon industrialistit pyrkivät, ennenkuin tällaiset taipumukset ovat suuressa määrin poistetut. Maailmassa täytyy olla moralisuutta, ei siksi, että se olisi jumallisuudesta lähtöisin, tai ijankaikkista muodoissaan, vaan siksi, että se on inhimillisen yhteiskunta järjestyksen tuottamaa. Sen vain tulisi sallia synnyttävän mahdollisimman vähän hankausta jokapäiväisessä elämässä. Taipumattomuus on paljon arvokkaampi tekijä inhimillisessä edistyksessä kuin mukautuvaisuus ja epäily.

INDUSTRIALISTIT JA USKONTO — KIRKKO

Sitä mukaa kun ihmisissä kehittyä ajattelukyky, ilmenee heissä vastustamaton taipumus vaatia se-

*) Macdonald, "Syndikalism".

**) "Philosophical Essays", sivu 156, Joseph Dietzgen.

litystä kaikelle. Mitä tietämättömpiä ihmiset ovat, sitä suurempi taipumus on heillä tulkita asioita mielikuvituksellisesti ja sovelluttaa kaikki ne toiseikat, joista he jo ovat tietoisia, mielikuvituksellisiin olettamuksiin sopiviksi. Näin on selitetty ei ainoastaan elämän alkuperää, mutta myöskin kaikkia inhimillisiä ilmiöitä. Tämä on johtunut etupäässä vaillinaisista tiedoista, kuin myöskin tiedon hankintavälineiden puutteesta ja henkisestä laiskuudesta. Monet kerran juurtuneet käsitykset, sitä huolimatta kuinka typeriksi ja epätodellisiksi ne myöhemmin todistetaan, itsepintaisesti edelleenkin hyväksytään. Tämä on totta niin mekaanillisiin ja maantieteellisiin ilmiöihin, kuin myöskin kaikkiin elämän muotoihin nähden.

Kukapa ei olisi tietoinen siitä kiihkeästä vastustuksesta, mitä hyöryvoiman ja kaikenlaisten mekaanillisten keksintöjen käytäntöön-ottamiset ovat osakseen saaneet. Ne usein ovat leimattu paholaisten noitumiksi välineiksi.

Tämä inhimillinen taipumus uskovaisuuteen on juuri suurimpana syynä siihen, että tarvitaan järjestö, joka on kokoonpantu huomattavassa määrin itsehallinnollisista osastoista (units), ettei tällainen "uskovaisuus" pääsisi viralliseen propagandaan liian voimakkaasti juurtumaan.

Kaikenlaiset eri kirkkokunnat, jotka ovat muodostuneet eri uskonnollisten ihanteiden mukana, ovat kiihkeästi vastustaneet tosiperäisiä tietoja niistä asioista, joista ne ovat antaneet ainoan ja "oikean" jumallisen selityksen, vieläpä menen niin pitkälle, että ovat langettaneet mitä hirmuisempia ja julmimpia rangaistuksia tiedon levittäjille, silloin kun maailman valta oli tällaisten kirkkokuntien käsissä.

Kaikesta huolimatta ovat nämä kirkkokunnat joutuneet askel askeleelta peräytymään ja luopumaan pimitysvallastaan ihmisten yli. Niiden vaikutus täpäivänä käsittää ainoastaan alueet, joissa enemmistö ihmisistä ovat vielä tietämättömiä laumaa. Tämä tulkitsee meille sen väitteen pätevyuden: "että uskonto kokonaisuudessaan on inhimillisen tietämättömyyden jumaloimista."

Uskonnollisten ihanteiden edustajat, kuten esim. n. k. kristyt sosialistit, ovat pyrkinet vallankumoukselliseen työväenliikkeeseenkin, koettaen sovittaa omaksumiaan teorioita siihen soveltuviksi. Tätäkin vaarallisempaa on se ihmisten synnynnäinen taipumus pyhittää, tai jumaloida jonkun puolueen, tai järjestön toimeenpanevien virkailijoiden keskinäisiä suunnitelmia ja määräyksiä.

INDUSTRIALISTIT JA KASVATUS

"Kasvatus", sanoo Mazinni, "on sielun ravinto".*) Ilman opetusta kyvykkäisyys pysyy kehittymättömänä ja henkilö, olipa yhteiskuntamuoto minkälainen tahansa, miten kansanvaltaisesti järjestetty hyvänsä, on aina niiden voimien armoilla, joita hän ei tajua. Kasvatuksessa lepää uuden ihmisen ja uu-

den yhteiskunnan toive. Uuden ihmisen sellaisen, jonka hämähä aavistaminen on tehnyt Wells, in ja Morris'n y. m. teokset niin mielenkiintoisiksi lukea. Menneisyydessä on ollut ja vielä tänäpäivänäkin on olemassa sellaisia, jotka luulevat muutamain harvojen kasvattamisella saatavan suurta aikaan ja siis valmistavat heille yksin kasvatukseen mahdollisuudet. Mutta noiden "yli-ihmisten" saavutus tulisi todellisuudessa olemaan epävarmaa. Industrialistit, toiselta puolen esittävät paljon varmemman menetelytavan tällaisen suunnitelman toteuttamiseksi, paljon laajemmassa mittakaavassa.

Kasvatustyö on henkisten voimien kehittämistä, jonka kautta ihmiskunta kokonaisuudessaan voi parantaa elintasoaan. Tietämätön luokka on yhteiskunnallinen jarru, jolta puuttuu huomiokyky aikansa edistyksempimpiin kysymyksiin nähden. Se joko vastustaa kaikkea uutta, tai sitten tulee huumatuksi jonkinlaisilla mahdottomilla opeilla, joita kuka tahansa voi sille kulloinkin syöttää.

Kuitenkaan ei yhdessäkään tapauksessa, paitsi kun on suorastaan vähämielisistä ihmisistä kysymys, tämä tilanne ole kokonaan korjaamaton.

On tunnettu tosiasia, että rikollisuutta voidaan ehkäistä kasvatuksen avulla antamalla rikollisille terveellistä aivovoimistelua. Vähämielinen, joka on vielä siksi järjellinen, että voi pysäytellä poissa heikkomielisten laitoksista, on useasti käytännöllinen, työtätekevä kansalainen ja osoittaa vielä mielenkiintoa tähtitieteeseen ja elämän oppiin (biologiaan).

Tieteelliset totuudet ovat suuressa määrin vieraita keskinkertaiselle ihmiselle, joka luonnollisesti edustaa suurta enemmistöä. Tämä on kehittämättömyyttä mahdollista kykyisyyttä, neroutta, jolle ei ole vielä avautunut tilaisuutta, mutta mikä kerran kehitettyä voi muuttaa koko ihmiskunnan tilanteen ja tehdä "maa-emomme" paljon siedettävämmäksi olinpaikaksi meille, kuin mitä se nyt on.

Tällaisen suuren henkisen lähteen avaaminen, — suuremman kuin nykyaikaiset henkiset yhteiskunta-voimat yhteensä —, aiheuttaa sen, että kaikki toimet henkiset kyvyt tulevat olemaan todellisia henkisen edistyksen eteenpäin viejiä, samalla kuin heikot henkisen toiminnan omaavat tulevat tyytymään ja toimimaan niiden kanssa yhteistoiminnallisesti, ollessaan kykenevät käsittämään ja näkemään esitetyt parannukset.

Abstraktisesti ajatellen mitataan kykyisyys hyvin usein väärin. Monet henkilöt omaavat vain heikon taipumuksen klassillisten väisauksien tutkimiseksi, mutta ovat kuitenkin täysin kykeneviä tietojen hankintaan, sillä tieteellisissä totuuksissa ei ole mitään sellaista, jota ei lapsen älylläkin ymmärtäisi. Kuitenkin nämä totuudet eivät ole sen luontoisia, ettei niiden ymmärtämisessä tarvittaisi opetusta, sillä tosiasiatkin voivat näyttää pettäviltä, jos niitä tarkastetaan ylimalkaisesti. Lapsi ei voi oppia kirjoittamaan, jos ei hänelle opeteta aakkosia. Suuriosin niin kutsutuista vaikeuksista tieteellisten

*) Mazinni, "The Duties of Man."

kysymysten ymmärtämisessä sisältää epämaterialistisia väitelmii ja saivarteluja, jotka ovat hyvin vähän merkitseviä.

Tietojen hankkiminen ja henkisten kykyjen kehittäminen vaatii oppi-aikaa ja välineitä. Yhteiskunta ei voi enään kovinkaan kaun näitä kieltää tietoja haluavilta saattamatta itseään vaaran-alaiseksi. Tuhoavat pyrkimykset tulevat jatkuvasti vaikuttavimmiksi, joten ne eivät salli ihmiskunnan suuren enemmistön olla kaikenlaisten puoskarien ja konnien armoilla. Teollisella kansanvallalla ei olisi yhteiskunnalle minkäänlaista ratkaisua tarjottavana, jos se aikosi jättää nykyiset tiedonlevitysmenettelytavat pysyviksi.

Kasvatus on alettava nuorena, eikä ilta- ja kirjenvaihtokoulujen avulla, joissa päivän työstä loppen väsyneet oppilaat yrittävät opinnoita suorittaa. Useimmat ihmiset kehittyvät vasta täysi-ikä-

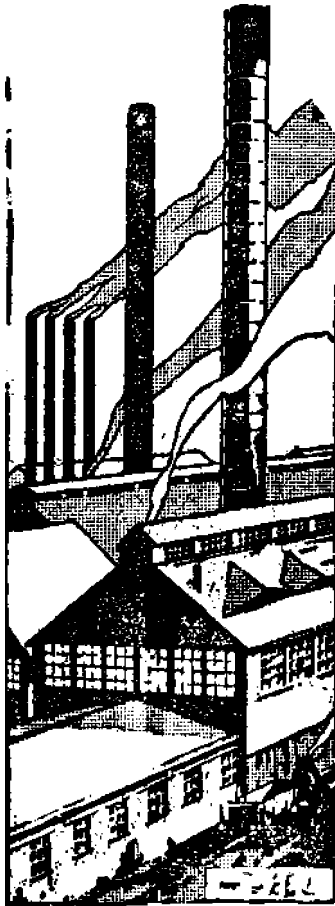
sinä ja suurella tiedon halullaan läpäisevät vastuksista huolimatta koulut ja oppilaitokset. He ovat nälkäisiä, "kaikkiruokasia" ja ahmien nielevät ilman eroitusta sekä hyödyttömät että hyödylliset tiedot, joiden kanssa tulevat kosketuksiin.

Vapaata opinnon ja valinnan mahdollisuutta tarvitaan. Halu kehittyä ja saavuttaa henkisen kyvykkäisyyden on voimakkain kiihotin, joka liikuttaa ihmiskuntaa. "Järki pää-asiallisesti on uhrautuvinen ja tietoisuuden saavuttamisesta ja totunden löytämisestä seuraava suurin tyydytys tulee olemaan näiden tietojen toisille antaminen." *)

Industrialistien pyrkimyksenä on saada tieteellinen kasvatus kaikille ihmisille.

(Tämän kirjoituksen loppu-osa tullaan julkaisemaan Tie Vapauteen heinäkuun numerossa. Muistakaa siis hankkia se itsellenne. Toim.).....

*Applied Sociology, sivu 309.

VAPAUTTA KAIVATESSA

Kirj. — J. H.

(Voi laulaa nuotilla: Nonskaa Lapsat Väimön
Kansan Uutta Aikaa Alkamaan)

Jos toverina oot sä mulle
küy kanssani rintamaan
Veri punaista jos sulla,
:,: kohtalot tule jakamaan :,:

Rüisto kahleet kovin raskaat
nehän meitä painavat.
Sorron ikeel' polttavalla
:,: Sillä meidät murhaavat :,:

Ei se säästä nuorukaista
ei myös lasta kasvavaa.
Kultaa imeä se tahtoo
:,: Impyenkin rinnasta :,:

Rüistoluokka ei säällä tunne
Työläisjoukkoin riistossa.
Kun kullaksi muuttuu liha, luumme
:,: se sille kaikki kaikessa :,:

Miksi emme ala mekin
ihmisyyttämme tuntemaan.
Ja voimalla yhden Union suuren
:,: Kahleitamme katkomaan :,:

Vieläkö me edemmäksi
siedämme tätä sortoa.
Sekä toisten nautimmoksi
:,: kärsimme vaan kurjuutta :,: